

ΤΣΕΧΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΙΧΑΡΔ ΓΚΕΡΛΑΧ

Η ΔΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

ΠΟ τότε που ο Μαριάνο ξαναγύρισε από τη Βαρκελώνη, τό σπίτι των Όνταρίτα ξενανοήθηκε τή χαρά του. Ό Μαριάνο είχε μάθη σπεσιαρής. Είχε μείνει έναν δόλοζήρο χρόνο κοντά σ' έναν φαρμακοπό. Μά έπειτα ή τέχνη αυτή δεν του άρεσε, και γι' αυτό κατέγινε με την άρωματοποιία. Έτσι, από τότε που ξαναγύρισε στη Σεβίλλη, τό σπίτι των Όνταρίτα είχε πλημμυρίσει από ερωδιές.

Ό Μαριάνο ήταν τότε ένας αδόνатовος, κάτω είκοσι τεσσάρων χρονών. Ένα κερδ μισοτάρα στέλιζε τό επάνω του χείλος, και κατά τά άλλα δεν είχε τίποτε τό άνοηρό στο παρεσαστικό του. Οι γέφυροι των Όνταρίτα είχαν πολλή τον μοναχοζήλο τους αυτό, τον ελάτρευαν.

Κ' ή άπασχόληση του με τά άρωματα φανόταν πως ταίριαζε πάρα πολύ με τον χαρακτήρα του.

Τό δωμάτιό του, στο σπίτι των Όνταρίτα, έμοιαζε με ένα άληγμιστό εργαστήριο των παλιών χρονών. Ήταν γεμάτο από μπουκάλια και μπουκαλάκια, άλλα άδεια, άλλα γεμάτα με μυστηδιές. Στη γωνία ήσαν σμημένος ένας λαυτικός. Με όλα αυτά τά σέρεργα καταγινόνταν τό μεγαλύτερο μέρος τής μέρας και τής νύχτας άκόμα ο Μαριάνο. Είχε συνθέσει μάλαστα τά δικά κ' από ένα κανονίζω και χριστιό όνομα στο τάδε άρωμα πού παρασκεύαζε. Έτσι, τά τρία τελευταία παρασκευασμένα του τά είχε όνομάσει «Φίλτρο τής άγάπης», «Όνειρο του Χαλίφη», «Εδύτσια τής Σεβίλλης».

Και αυτά, μαζί με κάτι άλλα διαλεχτά προϊόντα τής τέχνης του, τό είχε κλειμένα μέσα σ' ένα κερυθένιο κιβώτιο, πού είχε μείνει κληρονομιά από σπίτι των Όνταρίτα από πολύ παλιή χρόνια.

Τώρα τελευταία ο Μαριάνο είχε άποφασίσει νά κίνη γνωστά και σε άλλα μέρη τά παρασκευασμένα τής τέχνης του. Γι' αυτό είχε τυπώσει χαρτιά και αγγελιόλους έπιστολών με τή χτυπητό φράση: «Εγγοστάσει άρωμάτων Άνδαλουσίας, Όνταρίτα και Σία» και είχε άφορσει και με γραφομηχανή.

Μά τά πρώτα δείγματα, πού ήθελε νά στείλη στο έξωτερικό, ήθελε νά είνε έντελής ξεχωριστού είδους. Μέσα στο μυαλό του σχεδίαζε ένα κανονίζω άρωμα, όμοιο του οποίου δεν είχε δημιουργήσει άκόμα και ούτε είχε ιδή ποτένα. Λογάριαζε νά αναμίξει δώδεκα διάφορα άρώματα, γιά νά τό φτιάξει. Και τό κανονίζω άρωμα τού έφερε νάιναι κάτι άνωτικότατο, έξωτικό, νάζω με άχέρονη γοητεία. Είχε άρχισει κούλας τίς δοκιμές του και είχε βρη και τήν άνοησία πού θα είνε από κανονίζω του άρωμα. Θα τό όνόμαζε «Λουλουδιό τής Σιγκατοήσης».

Άρχισε τότε νά βγαίνει περίπατο στους δρόμους τής Σεβίλλης. Και έννο περιδιάβαζε κάτω από τους τοίχους του «Άλκαζάρ» ή καθότανε στους γυφούς πορσελάνινους πάγκους του πάρκου τής Μαρία-Λουίζα, κίταζε αφηρημένος τους διαβάτες και συλλογίζότανε, τί έλειπε άκόμη από τό «Λουλουδιό τής Σιγκατοήσης» του.

Ένα βραδάκι, είδε στο παράθυρο ενός καλλιού άραβικού μεγάρου ένα κορίτσι. Ήταν όμοιάτο και είχε μεγάλα μαύρα μάτια. Ό Μαρδού δοκίμασε άπότοια μεγάλη ταράχη. Κάτω τόν έστρωσε μέσα του νά σπρωθί και νά πάη νά γονατίσει μπροστά τής. Μά ήταν παιδί νοικοκυριών και δεν τό έκανε αυτό, μονάχα σίμασε τό χέρι του και τό έφερε επάνω στην καρδιά του. Τό κορίτσι δέχθηκε ατην την κίνησή του και τού χαμογέλασε.

Όταν γύρισε στο δωμάτιό του, άρχισε και πάλι με μεγαλει-

τηρο ζήλο ταπεινάτά του. Ήταν πολύ ερεθισμένος, καποτέ δεν είχε αισθανθή καθαρότερη τή σέση του. Ή είνονα τού κοριτσιού με τά μεγάλα μαύρα μάτια, στεκότανε πάντα μπροστά του και βαρύνε πως τόν ένέπνεε. Δεν κοιμήθηκε καθόλου, άφορασμένος στην έγασία του και τέλος, στις τέσσερες ή ώρα τό πρωί, έπέτυχε νά βρη τόν συνδυασμό πού αναζητούσε. Ήταν έτοιμο πού τό άρωμά του, πού θα συγκλόναζε την Ερώτη δόλοζήρη!...

Ή σέση αυτή τόν ένθουσίασε. Όλα τά πλούτη, πού θα κερδιζε με την έρευνή του, θα πήγανε νά τά καταθέσει στα πόδια τής άγαπημένης του. Την άλλη μέρα, ίσαμε τό μεσημέρι, είχε γεμίσει ένα δόλοζήρο μπουκάλι από «Λουλουδιό τής Σιγκατοήσης». Τό άρωμα, πήγε και πάλι νά κούρη βόλτες κάτω από τό σπίτι τής. Πέρασε μερικέ φορές επάνω και κάτω. Μά τό παράθυρο τού μεγάλου άραβικού σπιτιού ήταν κλειστό και έξωκοιλουθούσε νά μένη κλειστό, και ο Μαριάνο γύρισε τέλος στο σπίτι του. Μά την άλλη μέρα την είδε νά στέκεται και πάλι στο άνοιχτό παράθυρο. Τού χαμογέλασε μάλαστα όταν τόν είδε. Ή καρδιά του χτύπησε δυνατά...

Έτσι πέρασαν άρκετές μέρες. Έρέστην τού χαμογέλοσε, όταν τόν έβλεπε νά τριγωνά κάτω από τό παράθυρο τής, έκείνος νά τού φαινόταν νά τής πή ούτε μα λέξι. Μά μέσα στη σέση του έπλαθε τά όμοιάτερα όνειρα. Είχε άρσει πού κατά μέρος και την «Εδύτσια τής Σεβίλλης» και τό «Όνειρο του Χαλίφη» και όλα τά προηγούμενα παρασκευασμένα τού και δεν έφτανε τώρα τίποτε άλλο από τό «Λουλουδιό τής Σιγκατοήσης». Στο δωμάτιό του είχε έτοιμάσει δέκα μεγάλα μπουκάλια, γεμάτα ίσως επάνω, με τό πολύτιμο άρωμα....

Ένα βραδάκι, πήγε και πάλι κάτω από τό παράθυρο τής άραβίας του. Μά άπόρησε λιγάκι, όταν ανήγγησε εκεί έναν παλιό σωμαθητή του. Ό σωμαθητής του δέν τόν πρόσεξε στην άρχή, γιατί ήταν έτοιμος νά χτυπήσει στην πόρτα. Σε μά στιγμή όμως γύρισε και τόν είδε.

— Και σ' έδώ, Μαριάνο; τού είπε γελαστός. Έχεις δέση, άγαπητέ μου. Ή Λουκρετία είνε ή όμοιάτερη απ' όλες τίς κοριτσιάνες, πού ήσαν ως τώρα στη Σεβίλλη!...

Ό Μαριάνο νόμισε πως δεν άκούγε καλά. Κίταξε τόν παλιό σωμαθητή του κατάληκτο, άποσολομένος, χωρίς νά προφύρι λέξι. Ό άλλος παραξενεύτηκε.

— Τι με κιντάεις λοιπόν έτσι; τού είπε. Θαρρεί κανείς πως σούχαρετα νά με πνίξεις. Έλα, πάμε μαζί επάνω, νά σε τή γνωρίσω!...

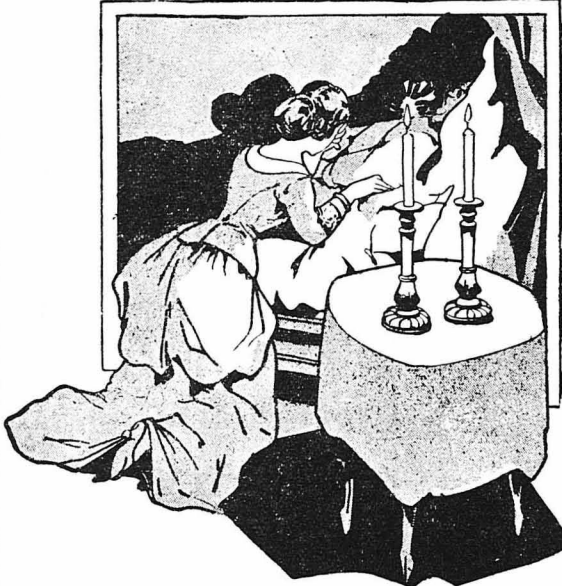
Μά ο Μαριάνο δεν άκούσε πού έφρασε με κλονισμένα, με γοη- γορα βήματα, σαν μεθυμένος, σάμπως νά τόν κινηγούσαν τά λόγια πού άκούσε:

«Ή Λουκρετία είνε ή όμοιάτερη κοριτσιάνα...». Έτσι λοιπόν, αυτό τό κορίτσι ήταν πρόστιχο;... Και τά όνειρα πού είχε πλάσει... Και τό «Λουλουδιό τής Σιγκατοήσης»;...

Όταν έφτασε στο σπίτι του, έπεσε σβύλος στο κρεβάτι του. Δεν μπορούσε νά σκεφθή, έννοιθε πως τό κεφάλι του γύριζε. Παράδρανε επάνω στο κρεβάτι του, άναστήναζε και βογγούσε, σαν νά δοκιμαζε μεγάλους φυσικούς πόνους...

Κατά τά μεσάνυχτα, δεν μπορούσε νά κρηθή πού. Πετάρησε απ' τό κρεβάτι του και όρμησε επάνω στο πρώτο από τά δέκα μεγάλα μπουκάλια, όπου είχε κλειμένο τό πολύτιμο άρωμά του. Στην έγφραση του ήταν ζωγραφισμένη ή άνοητήτεια, ή συζαμάρα, ή σκλήροτης...

Έβγαλε τό βούλωμα τού μπουκαλιού και ή μυρωδιά πού ξεχύθηκε δυνατή, όρμητική, τόν χτύπησε κατόμαρα. Ήταν σάμπως ένα θηρίο, μια τίγρις νά είχε χυμίζε επάνω του. Έπειτα όρμησε επάνω στο δεύτερο μπουκάλι, και τό άνοησε κ' αυτό. Ή άπόσφαρα τού δωματίου του είχε γίνε βαρεία, μα αυτός

Ό Μαριάνο πέθανε ύστερ' από λίγον καρδί...!

